σιους νέους ποὺ τὴ ζητοῦσαν κι' ἦσαν ξετρελλαμένοι μαζύ της. Ὅταν τὸ ἔμαθε αὐτό, ὁ Μάρκος ἔννοιωσε ἕνα φαρμακερὸ μαχαῖρι νὰ τοῦ τρυπᾶη τὴν καρδιά....

Δὲν ἔλπιζε ποτὲ καὶ ποτέ, ὅτι θὰ γινόταν δική του ἡ Μερσεντές. Μὰ τώρα ποὔμαθε πὼς θὰ παντρευόταν ἡ ἀγαπημένη του, μιὰ φλογερὴ ἀπελπισία, μιὰ ἄγρια ζήλεια, μιὰ θανάσιμη λύπη τὸν κυρίεψε. Καὶ καθὼς ἔλεγαν ἄλλοι, ὅτι ἡ Μερσεντὲς δὲν θὰ χόρευε πειὰ μπροστὰ σ' ὅλο τὸν κόσμο, ὁ Μάρκος κατάλαβε ὅτι ἔχανε γιὰ πάντα τὴ μόνη χαρὰ τῆς ζωῆς του. Δὲν θὰ τὴν ἔβλεπε πειὰ τὴ λατρευτή του, καὶ δὲν θ' ἀτολάμβανε οὔτε ἀπὸ μακριὰ τὴν ὠμορφιά της, δὲν θὰ μεθοῦσε μὲ τὸν χορό της, ὅπως μὲ τὸ δυνατὸ κρασί.

Καταλάβαινε ἀκόμα πόσο εὐτυχισμένος ἦταν τώρα ποὔβλεπε τὴ Μερσεντές, ἔστω κι' ἀπὸ μακρυά, νὰ χορεύη. Καὶ τώρα, τώρα τὴν ἔχανε γιὰ πάντα....

Τί τὴν ἤθελε πειὰ τὴ ζωή.

Μὰ πρὶν πεθάνει, ἤθελε νὰ μάθη ἡ Μερσεντὲς πὼς τὴν ἀγαποῦσε καὶ πὼς πέθαινε γι' αὐτή. Καὶ τῆς ἔγραψε :

«Μερσεντές... Σ' ἀγαπῶ !... Πεθαίνω !....»

Δὲν τῆς ἔγραψε, παρὰ μόνο αὐτὰ τὰ λόγια. Φίλησε τὸ μικρὸ χαρτάκι, ποὺ θὰ τὸ ἄγγιζε ἐκείνη μὲ τὰ ὤμορφα χέρια της, καὶ θὰ τὸ διάβαζε μὲ τὰ θεῖα της μάτια καὶ τῆς τὄστειλε. Ἔβγαλε ὕστερα τὸ στιλέτο του, τὸ βύθισε στὸ στῆθος του καὶ σωριάστηκε κάτω νεκρός!..

* * *

Ὅταν ἡ Μερσεντὲς πῆρε τὸ γράμμα τοῦ Μάρκου, ἔμεινε γιὰ μερικὲς στιγμὲς σὰν ἀπολιθωμένη. Δὲν καταλάβαινε κι' αὐτὴ καλὰ— καλὰ τί ἤθελε νὰ πῆ. Τὴν ἀγαποῦσε καὶ πέθανε ;... Ὄχι, ὄχι, δὲν ἔπρεπε νὰ πεθάνη... Τὴν ἀγαποῦσε ;... Μὰ ἦταν ἀλήθεια αὐτό ;.... Τὴν ἀγαποῦσε ;.... Τί ὄνειρο !....

Γρήγορα—γρήγορα, ἡ Μερσεντὲς τσαμάστηκε νὰ τρέξη στὸ σπίτι του. Τί ἀνυπομονησία ! Ὥς ποὺ νὰ φτάση ἐκεῖ, ἀγωνιοῦσε. Ἦταν τρελλὴ ἀπὸ χαρά. Ὁ Μάρκος τὴν ἀγαποῦσε. Ἦταν δικός της.... δικός της. Ἐκείνη ὅμως ἡ λέξις στὸ γράμμα του, ἡ τρομερὴ ἐκείνη λέξις : «Πεθαίνω» τί ἐσήμαινε; Γιατὶ τῆς τὸ ἔγραψε αὐτό; Πέθανε ἀπὸ ἀγάπη; Ἢ ἐννοοῦσε τίποτε ἄλλο; Ἕνα προαίσθημα ἔκανε τὴν Μερσεντὲς νὰ τρέχη στὸ δρόμο, σὰν νὰ τὴν κυνηγοῦσαν...

Ὅταν ἔφτασε στὸ σπίτι ποὺ κατοικοῦσε ὁ Μάρκος, εἶδε ἀπ' ἔξω μαζεμένο κόσμο πολύ. Ἡ καρδιά της σφίχτηκε... Παράλυσαν τὰ γόνατά της... Ἔκανε ὥστόσο κουράγιο καί, τρέμοντας ὅλη, ἀνέβηκε ἐπάνω. Μόλις μπῆκε στὴν κάμαρα τοῦ ἀγατημένου της, μιὰ κραυγὴ πόνου, μιὰ κραυγὴ σπαραγμοῦ ξέφυγε ἀπ' τὸ στόμα της. Ὁ Μάρκος κοίτοταν πάνω στὸ κρεββάτι του νεκρός, μὲ τὸ στιλέτο καρφωμένο ἀκόμα πάνω στὸ στῆθος του !....

Ἡ Μερσεντὲς ρίχτηκε ἐπάνω του, τὸν ἀγκάλιασε κι' ἄρχισε νὰ τὸν φιλῆ ἀχόρταγα. Τοῦ μιλοῦσε τρυφερά, θρηνοῦσε ἀπελπισμένα, πνιγόταν στ' ἀναρυλητά....

Ἔξαφνα τινάχτηκε ἐπάνω, σήκωσε τὰ χέρια της ψηλὰ κι' ἄρχισε νὰ χορεύη, νὰ χορεύη ἕνα χορὸ παράξενο, τρελλό, ἔξαλλο....

Ὅλοι γύρω της ἦσαν κατάπληκτοι....

Σὰν ὀνειροπαρμένη ἡ Μερσεντές, χόρευε, χόρευε διαρκῶς, στριφογύριζε, φτερούγιζε, πετοῦσε....

Κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ τὴ σταματήση.

Τέλος, ἡ Μερσεντές, ἀφοῦ στριφογύρισε γιὰ στερνὴ φορά, σὰν λαβωμένο περιστέρι, γύρω στὸ νεκρὸ νέο, ἔπεσε ἐπάνω του μ' ἀνοιχτὴ τὴν ἀγκαλιά της. Κι' ὅταν σὲ λίγο θέλησαν νὰ τὴ σηκώσουν καὶ νὰ τὴν τραβήξουν ἀπὸ κεῖ, εἶδαν ὅτι ἦταν κι' αὐτὴ νεκρή !....

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΜΙΑ ΦΟΡΑ !

Ὅταν ὁ Ναπολέων ἐπρόκειτο νὰ ὑποβάλη ὑποψηφιότητα ἰσοβίου Ὑπάτου τῆς Γαλλίας, ὁ στρατηγὸς Σαὶντ - Ἰλὲρ συνάθροισε τοὺς στρατιῶτές του καὶ τοὺς ἀπηύθυνε τὸν κάτωθι ἀμίμητο λόγο :

«— Στρατιῶται, τὸ ἔθνος αὐτὴ τὴ στιγμὴ πρόκειται ν' ἀποφασίση ἂν ὁ Βοναπάρτης θὰ ἀναγορευθῆ ἰσόβιος Ὕπατος τῆς χώρας μας. Καθένας σας βέβαια ἔχει τὸ φρόνημά του καὶ δὲν θέλω νὰ σᾶς ἐπηρεάσω μὲ τὴ δική μου γνώμη. Θεωρῶ ἐν τούτοις σκόπιμο νὰ σᾶς γνωστοποιήσω, ὅτι ὅποιος στρατιώτης ἀρνηθεῖ νὰ ψηφίση ὑπὲρ τοῦ Βοναπάρτου, θὰ τουφεκιστῆ μπροστὰ σ' ὅλο τὸ σύνταγμά του. Ζήτω ἡ.... ἐλευθερία !....».

ΜΑΤΙΕΣ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ἡ ἀντοχὴ τῶν ζώων στὴν πεῖνα. Τί λένε οἱ ἐπιστήμονες. Καταπληκτικὰ παραδείγματα. Τὸ ρεκὸρ τῶν φειδιῶν. Ἕνα ὡραῖο Τυρολέζικο γαμήλιο ἔθιμο. Τὸ μαντῆλι τῶν δακρύων. Τὸ διαζύγιο στὸ Μαρόκο. Ἡ... ἑφταδάχτυλη, κτλ.

Κατὰ τὴν γνώμη τῶν ἐπιστημόνων, τὰ ζῶα ὑποφέρουν περισσότερο καιρὸ τὴν ὁλοκληρωτικὴ πεῖνα, παρὰ ὁ ἄνθρωπος.

Ἀναφέρεται μεταξὺ τῶν ἄλλων, ὅτι μιὰ γάτα ἔζησε χωρὶς τροφὴ δέκα μέρες, ἕνας αἴγαγρος ἐπὶ εἴκοσι μέρες κι' ἕνας αἴλουρος τὸ ἴδιο χρονικὸ διάστημα.

Ἕνας ἀετὸς ἔζησε χωρὶς νὰ λάβη καθόλου τροφὴ ἐπὶ 27 μέρες.

Στὰ ἀρχεῖα τῆς Γαλλικῆς Ἑταιρείας τῶν Ἐπιστημῶν ἀναφέρεται ἡ περιπέτεια ἑνὸς σκύλου, ὁ ὁποῖος κλείστηκε ἀπὸ ἀπροσεξία σ' ἕνα ἐξοχικὸ σπιτάκι καὶ μπόρεσε νὰ ζήση ἐπὶ 40 ἡμέρες χωρὶς κομμὰ ἄλλη τροφή, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ κομμάτια ἑνὸς στρώματος ποὺ εἶχε ξεσχίσει καὶ καταβροχθίσει, γιὰ νὰ συγκρατήση τὴν πεῖνα του.

Ἐπίσης διάφοροι συγγραφεῖς βεβαιώνουν, ὅτι ὁ κροκόδειλος μπορεῖ νὰ μείνη ἐντελῶς νηστικὸς δυὸ μῆνες, ὁ σκορπιὸς τρεῖς μῆνες, ἡ ἀρκοῦδα ἕξη μῆνες, ὁ καμαιλέων ὀχτὼ μῆνες κι' ἡ ὀχιὰ δέκα χρόνια. Αὐτὸ τὸ τελευταῖο ὅμως φαίνεται κάπως χοντρό.

Ὁ φυσιοδίφης Βαγιὰν εἶχε ἀφήσει ἕνα σκορπιὸ χωρὶς τροφὴ ἐπὶ ἕνα χρόνο συνεχῆ. Στὸ τέλος τοῦ χρόνου, ὁ σκορπιὸς αὐτός, ἀντὶ ν' ἀδυνατίση ἀπὸ τὴ νηστεία, σκότωσε ἕναν ἄλλο σκορπιό, μόλις βρέθηκε ἐλεύθερος καὶ τὸν κατεβρόχθισε !

Ἔχει ἀποδειχτεῖ τέλος, ὅτι ἡ χελῶνες τῆς ξηρᾶς ζοῦν 18 μῆνες χωρὶς καμμιὰ τροφὴ καὶ ὅτι τὰ φείδια εἶνε σὲ θέσι ν' ἀντεπεξέλθουν κατὰ τῆς πείνας ἐπὶ τρία χρόνια !

* * *

Σὲ μερικὰ μέρη τοῦ Τυρόλου ἐπικρατεῖ μιὰ ὡραία συνήθεια, σχετικὴ με τὸ γάμο. Ὅταν δηλαδὴ καμμιὰ Τυρολέζα πρόκειται νὰ παντρευτῆ, κατὰ τὴν ἡμέρα τῶν γάμων, ἡ μητέρα της τῆς χαρίζει ἕνα καινούργιο μαντῆλι, καμωμένο ἀπὸ νεογνεσμένο λινάρι.

Τὸ μαντῆλι αὐτὸ ὀνομάζεται στὴ γλῶσσα τοῦ τόπου «μαντῆλι τῶν δακρύων» καὶ χρησιμοποιεῖται ἀπ' τὴν κόρη νὰ σφουγγίζη τὰ δάκρυά της ὅταν φεύγει ἀπ' τὸ πατρικό της σπίτι καὶ πάει στὸ σπίτι τῶν πεθεριχῶν.

Ἀλλὰ μετὰ τὸ τέλος τῆς τελετῆς, μόλις ἡ νύφη μπεῖ στὴν καινούργια της κατοικία, διπλώνει τὸ μαντῆλι προσεκτικὰ καὶ τὸ τοποθετεῖ στὸ μέρος ὅπου φυλάγονται τ' ἀσπρόρουχα, ἀλλὰ χωριστά.

Τὸ μαντῆλι αὐτὸ κανένας δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ τὸ ἐγγίση ἢ νὰ τὸ πάρη καὶ νὰ τὸ χρησιμοποιήση, μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ προσώπου, στὸ ὁποῖο ἀνήκει. Τότε μονάχα τὸ παίρνουν ἀπ' τὴ συνηθισμένη του θέσι καὶ τὸ ἁπλώνουν ἐπάνω στὸ πρόσωπο τοῦ λειψάνου, μαζὺ μὲ τὸ ὁποῖο καὶ θάβεται.

* * *

Στὸ Μαρόκο, ὅπου ἐπιτρέπεται στοὺς ἰθαγενεῖς νὰ παίρνουν ὥς τέσσερες νόμιμες γυναῖκες, ἡ διαδικασία τοῦ διαζυγίου εἶνε πολὺ ἁπλή. Ὅταν ὁ σύζυγος θελήση νὰ διώξη μιὰ ἀπ' τὶς γυναῖκες του, τῆς δίνει ἕνα ἔγγραφο, ὀνομαζόμενο «ταλάκ μποϊνό», σημειώνα με τὸ ὁποῖο ἡ πρᾶξις τοῦ γάμου θεωρεῖται διαλυμένη. Ἐπὶ πλέον τὴν ἐφοδιάζει κατὰ τὴν ἀναχώρησί της με ἑκατὸ «ντοῦρος» (νομίσματα τοῦ τόπου), τὰ ὁποῖα ὅμως ἡ διωγμένη σύζυγος ὑποχρεοῦται νὰ τοῦ ἐπιστρέψη ὅταν τύχη ἀργότερα νὰ συνάψη δεύτερο γάμο.

* * *

Στὴ Νεάπολι γεννήθηκε μιὰ κόρη μὲ ἕξη δάχτυλα σὲ κάθε χέρι καὶ ἑφτὰ σὲ κάθε πόδι, ἤτοι ἐν ὅλῳ εἰκοσιέξη ! Τὸ... τερατῶδες αὐτὸ γεγονὸς ἐπιστοποίησαν διάφοροι ἐπιστήμονες ποὺ ἐξέτασαν τὸ βρέφος, βεβαιώσαντες, ὅτι πρόκειται περὶ μοναδικοῦ φαινομένου.

* * *

Στὴ νῆσο Τζαμάϊκα ὑπάρχει ἕνα φυτό, ὀνομαζόμενο «Ἀθάνατος», τὸ ὁποῖο εἶνε ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ «θανατώση» κανείς, ἂν μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῆ ὁ ὅρος «θανατώνω», προκειμένου γιὰ ἕνα φυτό. Ἅμα κόψετε ἀπ' αὐτὸ τὸ φυτὸ ἕνα φύλλο, θ' ἀρχίση εὐθὺς νὰ πετάη ρίζες καὶ νὰ βγάζη ἄλλα φύλλα, ἐξ αἰτίας τῆς ὑγρασίας τῆς ἀτμοσφαίρας. Ἀκόμα κι' ἂν πατήση κανεὶς ἕνα κλαδὶ ἢ ἕνα φύλλο τοῦ φυτοῦ αὐτοῦ μέσα σ' ἕνα βιβλίο, θὰ ἐξακολουθήσουν νὰ μεγαλώνουν καὶ νὰ βγάζουν νέα φύλλα. Μόνον ἂν βουτήξη κανεὶς τὰ φύλλα τοῦ «Ἀθανάτου» σὲ ζεματιστὸ νερό, μπορεῖ νὰ τὸ νεκρώση.